

Ганна Костенко

УДВОХ

Вже тридцять чотири роки він носив у своєму животі власну матір і знав, що вона підглядає за ним одним лише оком крізь маленьке віконце його тернового пупка, тримаючи у зубах червону нитку. Він любив матір, тому й прикривав рукою пупок, аби вона не бачила оголених жінок на пожовтілих простирадлах його особистого життя. Не бачила. Не хвилювалася. Але матір все бачила і хвилювалася. А ще вона не любила, коли її обманювали. В такі хвилини неспокій роздирав на шмаття її хворий шлунок залізними щелепами. І матір щосила смикала червону нитку вже немоллодими зубами і заковтувала її у себе, разом із слиною. Син лишався один. Але у безпеці. Ніхто, окрім неї самої, не мав права жити у його череві. Ніхто не вмів смикати червону нитку так, як вона.

«Це не може тривати вічно». Вона передбачала це. І синочок поїхав у пошуках нових ниток, за звичкою прикриваючи свій терновий пупок долонею. Але матір все відчувала й на відстані, так само за звичкою щосила смикала червону нитку, заковтуючи її у хворий шлунок.

Минули довгі роки, і червона нитка мертво повисла з його пупка. Вона померла, перегниваючи у череві власної дитини. Померла, так і не відпустивши червоної нитки.

